

- Україна частково відступила від Конвенції про захист прав людини, що викликало побоювання щодо подальших обмежень прав громадян.

- Необхідно забезпечити дотримання міжнародних стандартів навіть під час воєнного стану.

Невідчужувані права

- Незважаючи на воєнний стан, деякі права залишаються невідчужуваними: право на життя, рівність перед законом, особисту недоторканність та справедливий суд.

- Держава повинна знайти способи забезпечити ці права навіть в умовах надзвичайної ситуації.

Виклики для вразливих груп

1.Діти

- В умовах війни діти часто стають жертвами насильства і можуть бути розлучені з батьками або позбавлені доступу до освіти та медичних послуг.

- Важливо забезпечити спеціальні програми підтримки для дітей, які пережили травматичні події.

2.Внутрішньо переміщені особи (ВПЛ)

- ВПЛ стикаються з додатковими труднощами у реалізації своїх прав на житло, медичне обслуговування та соціальні послуги.

- Держава повинна забезпечити їм необхідну допомогу і підтримку для інтеграції в нові громади.

3.Жінки

- Жінки під час конфліктів часто стають жертвами сексуального насильства і дискримінації.

- Необхідно створити програми підтримки для жінок, які постраждали від насильства під час війни.

4.Національні меншини

- Національні меншини можуть стикатися з додатковими викликами у захисті своїх прав в умовах конфлікту.

- Держава повинна забезпечити рівний доступ до ресурсів і послуг для всіх груп населення.

Заключення

- Забезпечення захисту прав людини в умовах війни є критично важливим для підтримки демократичних цінностей і стабільності суспільства.

- Розробка ефективних механізмів захисту прав людини в умовах військових конфліктів повинна стати пріоритетом для держави та міжнародної спільноти.

- Необхідно активізувати співпрацю між урядом, громадянським суспільством та міжнародними організаціями для захисту прав людини в Україні.

Василенко Олександр Костянтинович,

Подпряттов Владислав Данилович

Науковий керівник – канд. філос. наук, доц. Варипаєв О.М.

Державний біотехнологічний університет

ГОЛОВНІ ПРИНЦИПИ ПРАВ ЛЮДИНИ

Тема прав людини та їх захисту є однією з найбільш важливих і актуальних у сучасному світі. Розуміння прав людини та їхнього захисту охоплює широкий спектр питань, від базових прав на життя і свободу до складніших аспектів, таких як право на рівність, захист приватності, доступ до освіти та медичних послуг. Сучасний вимір прав людини вимагає врахування як традиційних проблем, так і нових викликів, що виникають у зв'язку з глобалізацією, розвитком технологій та змінами у політичних та соціальних умовах.

Основні принципи прав людини базуються на загально визнаних принципах рівності та гідності кожної людини. Вони проголошені низкою міжнародних документів, серед яких найвідомішими є Загальна декларація прав людини 1948 року, Міжнародний пакт про громадянські і політичні права та Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права.

Ці документи формують основу для захисту прав людини на міжнародному рівні і стають важливими орієнтирами для держав при розробці національних політик.

Права людини зазвичай поділяють на кілька категорій: громадянські, політичні, соціальні, економічні та культурні права. Цивільні та політичні права включають такі права, як право на життя, свободу слова, свободу зібрань, право на участь у політичному житті. Соціальні та економічні права забезпечують доступ до житла, освіти, охорони здоров'я, права на працю та соціальний захист.

З розвитком технологій з'явилися нові виклики та загрози правам людини у сучасному світі. Проблема конфіденційності та захисту персональних даних стає актуальною у зв'язку з поширенням цифрових технологій. Використання великих масивів даних державними і приватними структурами, а також впровадження систем масового нагляду ставлять під загрозу право людини на приватність.

Крім того, екологічні проблеми також набувають нового значення у контексті прав людини. Зміни клімату, забруднення довкілля та знищення природних ресурсів можуть порушувати права людей на здорове довкілля, доступ до води та їжі. Все частіше екологічні кризи визнаються як питання прав людини, оскільки їх наслідки вражають мільйони людей, особливо в найбільш вразливих регіонах світу.

Захист прав людини здійснюється через систему міжнародних інституцій, таких як ООН, Рада Європи, Міжнародний кримінальний суд та інші. Ці організації працюють над моніторингом ситуації з правами людини, приймають резолюції та рекомендації щодо покращення ситуації в конкретних країнах, а також проводять розслідування порушень.

На національному рівні багато країн створили спеціальні органи та інституції для захисту прав людини. Наприклад, у деяких країнах діють омбудсмени, які займаються захистом прав громадян та контролем за виконанням міжнародних зобов'язань у цій сфері.

Також треба окремо наголосити вплив глобалізації на права людини. Це визначення суттєво вплинуло на сферу прав людини. З одного боку, глобалізація відкрила нові можливості для міжнародної співпраці в захисті прав, сприяючи обміну досвідом і найкращими практиками між країнами. Завдяки інтернету і швидкому доступу до інформації порушення прав людини стали більш видимими для міжнародної спільноти, що дозволяє швидше реагувати на ці проблеми.

З іншого боку, глобалізація також породила нові загрози для прав людини. Багатонаціональні корпорації, переслідуючи власні економічні інтереси, часто порушують права працівників у країнах, що розвиваються.

Це включає експлуатацію робочої сили, відсутність належних умов праці та низьку заробітну плату. У таких випадках міжнародне регулювання і контроль з боку держав та міжнародних організацій є необхідними для запобігання порушенням.

Пандемія COVID-19 створила нові виклики для захисту прав людини. Уряди багатьох країн ввели обмежувальні заходи, що торкнулися таких прав, як свобода пересування, право на працю та освіту. Однак ці заходи, хоча й були спрямовані на захист громадського здоров'я, часто супроводжувалися порушеннями основних прав.

Водночас пандемія загострила нерівність у доступі до медичних послуг і вакцин. Багато країн, особливо з низьким рівнем доходу, зіткнулися з проблемами недостатнього фінансування системи охорони здоров'я, що призвело до порушення права на медичну допомогу. Це вкотре підкреслило важливість міжнародної солідарності у захисті прав людини в умовах глобальних криз.

Перспективи розвитку прав людини у майбутньому будуть залежати від здатності міжнародної спільноти адаптуватися до нових викликів. Важливим напрямком є розвиток

міжнародного права в контексті кібербезпеки та захисту прав у цифровому просторі. Захист від кібербулінгу, забезпечення права на приватність в умовах цифрової революції та контроль за поширенням дезінформації стануть ключовими викликами.

Також значним викликом залишатиметься питання кліматичних змін. Очікується, що екологічні кризи призведуть до зростання кількості «кліматичних біженців», що вимагатиме нових підходів до захисту прав на міжнародному рівні.

У висновку можна зазначити, що захист прав людини залишається однією з головних умов мирного і справедливого розвитку суспільства. Нові виклики, такі як цифрові технології, екологічні кризи та пандемії, вимагають оновлення міжнародних та національних механізмів захисту прав.

У цьому контексті співпраця держав, міжнародних організацій та громадянського суспільства є критично важливою для досягнення стабільного та справедливого майбутнього для всіх людей.

Вітчинова Таїсія Максимівна

Науковий керівник – ст. викладач Півненко Л.В.

Державний біотехнологічний університет

ПРАВА ЛЮДИНИ ТА ЇХ ЗАХИСТ У СФЕРІ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ

Проблема прав і свобод людини завжди була актуальною для цивілізованого суспільства, як у минулому, так і сьогодні. В одних країнах людина, її життя, гідність, оцінюються більш високою мірою, для цього створюються реальні механізми для реалізації цих цінностей. В інших державах обсяг прав і свобод, навпаки, звужується, а сама людина піддається постійним утискам. Усе це залежить від багатьох чинників історичного, релігійного, соціального, психологічного характеру, що формують державність та суспільний лад країн сучасного світу.[1, с. 49]

В умовах сьогодення надскладним та актуальним питанням для нашої держави залишається питання дотримання та захисту прав людини у сфері кримінального процесу, так як він є однією з найбільш чутливих галузей правозастосування. Загалом, Кримінальне процесуальне законодавство України ґрунтується на європейських стандартах у сфері захисту прав і свобод людини та громадянина в рамках кримінального провадження і подальшого судового розгляду, але сама специфіка кримінального процесу полягає в тому, що для розкриття і розслідування кримінальних правопорушень нерідко виникає необхідність обмеження окремої людини в її правах і свободах оскільки в кримінальному провадженні діяльність органів дізнання, досудового слідства, прокуратури і суду не може бути повноцінною, якщо вони не мають у своєму арсеналі різноманітних засобів впливу на поведінку суб'єктів, які залучаються до даного провадження.

Конституція України, норми міжнародного права та внутрішні нормативні акти гарантують права людини на всіх етапах кримінального процесу: від початку досудового розслідування і до виконання вироку. Окрім цього, міжнародні стандарти, такі як Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод та практика Європейського суду з прав людини (ЄСПЛ), визначають вимоги до справедливого кримінального судочинства.

Ключовий аспект у захисті прав людини в нашій державі відіграє Європейський суд з прав людини, який є авторитетною міжнародною інституцією, беззаперечним та неупередженим гарантом захисту прав людини в кримінальному процесі європейських держав. З моменту свого заснування в 1959 році, Суд став на захист прав людини на міжнародному рівні, і поширює свою юрисдикцію на судові рішення та вироки, винесені в межах судової системи держав-членів Ради Європи.[2, с. 249]

Рішення європейського суду впливають на розвиток національного законодавства, а особливо на кримінально-процесуальну сферу. В рішеннях Європейського суду з прав людини неодноразово виокремлювали низку порушень, з приводу порушення права на справедливий